

N:o 26.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 3 April 1889.
 — — — — Andra Kammaren den 3 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, med förslag till förordning
 angående ändrad lydelse af § 47 mom. 2 och § 48 i
 förordningen om landsting den 21 mars 1862.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 34).

Till Konungen.

Uti 2 mom. af § 47 i förordningen om landsting den 21 mars 1862 stadgas, att de afgifter, som af landsting blifvit till uttaxering beslutade, skola i de fall, då icke några sådana särskilda bestämmelser finnas meddelade, som i 1 mom. af samma paragraf omtalas, utgå i förhållande till den allmänna bevillning för fast egendom eller för inkomst af kapital eller arbete, som af en hvar skattskyldig till statsverket erlägges. Den sålunda bestämda grund för utgörande af landstings-skatt skiljer sig från de i § 58 af förordningen om kommunalstyrelse på landet stadgade grunder för kommunalutskylders utgörande bland

annat deruti, att enligt sistnämnda lagrum kommunalutskylder skola utgå jemväl för sådan jordbruksfastighet, för hvilken bevillning ej erlägges, hvarvid till beräkningsgrund tages det belopp, som, derest bevillning för fastigheten skulle utgå, på grund af taxeringsvärdet mot sådan bevillning svarar. Då nu staten enligt gällande bevillningsförordning är befriad från bevillning, så följer häraf, att för vissa staten tillhöriga fastigheter, hvilka för statsverkets räkning disponeras, erlägges kommunalskatt, men icke landstingsskatt.

Då Riksdagen, hos hvilken framställning i ämnet skett, för sin del icke kan finna något giltigt skäl för den skilnad, som i de särskilda författningarna blifvit i nu ifrågavarande afseende gjord beträffande grunderna för utgörande af kommunalutskylder och landstingsskatt, hvilken sistnämnda ju äfven till sin natur är en kommunalskatt, ehuru utgående för en större kommuns behof, har Riksdagen ansett, att ändring i gällande bestämmelser bör ske till avvägbringande af likformighet härutinnan. Arrendatorerna af ifrågavarande egendomar skulle visserligen härigenom få sig ålagda afgifter, från hvilka de förut åtnjutit befrielse; men landstingsskatten torde i allmänhet icke vara af den betydighet, att detta förhållande bör väcka någon betänklighet mot den föreslagna ändringen. Dessutom lära väl på många ställen dessa arrendatorer redan vara taxerade för inkomst af arrendet och på denna grund deltaga i landstingsskatten, hvilket emellertid, derest den ifrågasatta ändringen vidtages, ej vidare skulle ega rum.

Af sålunda anförda skäl har Riksdagen för sin del antagit följande

Förordning

angående ändrad lydelse af § 47 mom. 2 och § 48 i förordningen om landsting den 21 mars 1862.

Härigenom förordnas, att § 47 mom. 2 samt § 48 i förordningen om landsting den 21 mars 1862 skola hafva följande ändrade lydelse:

§ 47 mom. 2.

I de fall, då icke några sådana bestämmelser finnas meddelade, som i föregående moment omtalas, böra de afgifter, som af landstinget blifvit till uttaxering beslutade, utgå i förhållande till den allmänna bevillning för fast egendom eller för inkomst af kapital eller arbete, som af en hvar skattskyldig till statsverket erlägges; skolande jemväl för jordbruksfastighet, för hvilken bevillning ej erlägges, landstingsskatt påföras efter det belopp, som, derest bevillning skulle utgå för den-

samma, på grund af taxeringsvärdet svarar mot sådan bevillning, hvar-
emot inkomst af arrende för sådan fastighet ej skall vid påförande af
landstingsskatt tagas i beräkning.

§ 48.

Till ledning för landstingsskattens bestämmande böra häradsskrifvarne hvarje år, efter slutade taxeringsförrättningar, till landstingets ordförande genom Kongl. Maj:ts befallningshafvande insända förteckningar, som för hvarje socken summariskt upptaga så väl beloppen af åsatt bevillning, särskildt för i mantal satt jord, för annan fast egendom och för inkomst af kapital eller arbete, som ock beloppet af hvad efter taxeringsvärdet svarar mot bevillning för jordbruksfastigheter, för hvilka bevillning ej erlägges. Genom Kongl. Maj:ts befallningshafvande insända magistraterna dylika uppgifter för städerna; hvarefter landstingets ordförande låter genom kamreraren deraf upprätta sammandrag, upptagande summan för hela länet samt huru mycket sig belöper å hvarje stad eller socken.

Stockholm den 3 april 1889.

Med undersåtlig vördnad:
